

Vízkereszt 1997

Magunkban hordunk Valakit, akit Születetlennek¹, Tudatfelettinek, szabad emberi figyelemnek, a magasabb lénytagoknak, a magasabb igaz Énünknek nevezünk; öntudat nélküli elem, mert öntudatunk a tárgyi énben érződik, a szabad figyelem tárgyaként, ahogyan minden más tárgy is ennek a figyelemnek a tárgya. A Születetlent, a Buddha-természetet felismerjük a kisgyerek képességében bármely nyelv elsajátítására, az üres, forma-mentes figyelem pillanatában, amelyből gyorsan formába ömlik, és így a szabadon maradt figyelem tárgyává lesz.

Az ember tudatfeletti, isteni természete, a lélek egében lakozó, kiegészül a Logosz testté válásával egy isteni szikrával, aki a „húsba” (testbe), azaz a lélek gyenge és leesett részébe került. Ezzel az ember megkapta a *Kezds* képességét, hogy a Földön saját akaratából dolgozhat, nem pusztán felülről jövő inspirációból vagy parancsból, az alkotó szabadság képességét, az egyetlen lehetséges szabadságát, a felkészülését a kegyelemre; amely mindig és mindenütt jelen van – csak mi nem vagyunk jelen.

Amit a Földön inspirációként elérünk, a hétköznapi tudatból kiindulva, szabad elhatározásból törekedve, annak hatása van a tudatfelettire, az gazdagítja a Születetlent és a Buddha-természet képességévé válik.² Ezek a közvetíten megismerés pillanatai, mint új fogalmak megjelenése, de saját aktivitásból, meditációban vagy a gondolkodás villanásában, amely pillanatnyi meditáció. Ez a gazdagodás beépül a forma nélküli lényünkbe finom funkcionális lehetőségként, beletagolódik nem merev formaként, anélkül, hogy formanélküliségén változás esne. A gazdagodás beleszövődik az akaratba, aki *vagyunk*, az individuális irányultságba. Ezzel válunk individuumokká a lélek egében, és csak ott lehetünk individuumok.

Amit a Földön, a Földről magasabb lényünkbe emelünk, az *sugárzik*. Forma nélküli lényünk kisugározza az akaratot, aki vagyunk; éppen azért, mert a lenyomat funkcionális marad, *élő* valóságként sugárzik, és ezt az akaratot emberi környezetünk, ha érintkezik velünk a Földön, érzésként felveszi tudatfeletti lényébe, ennek rezonanciája útján. Minél kevesebbet beszélünk igazi ideáljainkról, legfontosabb törekvésünkről, munkánkról, ezek annál inkább hatékonyak az égben. A szavak könnyen a béna múlt-tudatba hullajthatják őket – ez a lenyomat hiányozni fog az égben. Úgy tűnhet, ennek a sugárzásnak nincs hatása a Földön, sőt ellenszenvet kelthet; a halál után azonban föltámad. Emberek, különösen, akikkel együtt élünk, haláluk után velünk együtt munkálkodnak, mert akkor a tudatfeletti, mint egyedül megmaradó része lényünknek, dolgozni kezd a befogadott impulzus értelmében, akadályok és elfedettségek nélkül. Együtt dolgoznak velünk, ha intencióink a Nagy Iránnyal megegyeznek.

Vízkereszti üdvözléssel

G[eorg] Kühlewind

¹ Vö.: The Unborn - The Life and Teaching of Zen Master Bankei (1622-1693). Rövid részlet:

„Egy ember, aki születetlen, valamennyi Buddha forrásánál tartózkodik. A születetlen mindennek a kezdete és mindennek az eredete. Nincs forrás a születetlen kívül és nincs kezdet a születetlen kívül. Tehát születetlennek lenni a Buddhák forrásánál való tartózkodást jelent.”

² „Gondozom a teremtményt.”

„Óh, szűz Anyánk, leánya ten Fiadnak, \ teremtményeknél nagyobb és szerényebb, \ ősz célja az örök határozatnak: \ természetünket a te tiszta lényed \ megnevelésé, úgy, hogy a Teremtő \ teremtménnyé lett benned” (Dante: Isteni Színjáték, Paradicsom, XXX. ének. Babits Mihály fordítása.